

nuté. Pôvodný prevodný poplatok sumou 492.904 Kč 40 h a dodatočne vyrubený poplatok sumou 23,822.578 Kč 80 h zaťažuje podľa platných poplatkových predpisov sám prevedený majetok (dotyčné položky 23,822.578 Kč 80 h v smysle § 535 Osp. nemohla dojsť povšimnutia príloha dovolacej odpovedi, dosvedčujúca údajný pravoplatný celkový odpis tohoto poplatku). Skutkové tvrdenia žalobníkov, že všetky bankové dlhy sú na predmete sporu knihovne zaistené, neboly stranou žalovanou zaprené a je inak nesporné, že osud týchto bankových dlhov a riešenie otázky, či nejde u nich o čistý o osobný dlh žalovaného, je už predmetom zvláštneho sporu čís. Ck II. 447/30.

Správne je preto stanovisko odvolacieho súdu, že žalovaným len vo všeobecnosti uplatňované námietky, týkajúce sa jeho osobnej zaviazanosti čo do eventuálneho plnenia týchto záväzkov v budúcnosti, nezakladajú proti žalobníkom nárok na určité v z á j o m n é plnenie a že ide len o prípadný nárok náhradný, ktorý možno uplatniť len osobitným sporom.

Nie sú tedy dané predpoklady stanovenia povinnosti vzájomného plnenia pri dvojstranných smluvách podľa — žalovaným citovaného — rozhodnutia Najvyššieho súdu č. Rv III. 859/28 (Úradná sbierka č. 63).

Čís. 14136.

O poradí nároku správcu konkurznej podstaty na náhradu útrat speňaženia a rozdelenia zvláštnej podstaty platí prvý odstavec a nie druhý odstavec § 52 konk. por.

(Rozh. z 1. II. 1935, R IV 431/34.)

Rekurzný súd pri rozvrhu výťažku zo speňaženia zvláštnej konkurznej podstaty vradil pred pohľadávku hypotekárneho veriteľa útraty správcu konkurznej podstaty vzniklé pri speňažení a rozdelení zvláštnej konkurznej podstaty.

N a j v ý š š í s ú d rekurzu nevyhovел. D ô v o d y :

Útraty zvláštnej správy a útraty speňaženia zvláštnej podstaty v smysle odst. 1. § 52 konk. por. v každom prípade predchádzajú pohľadávky oddelných veriteľov, ktorí majú byť uspokojení podľa 2. odstavca cit. § podľa pravidiel exekučného pokračovania. Preto s hľadiska útrat zvláštnej správy a speňaženia zvláštnej podstaty v úvahu neprichádzajú ustanovenia § 189 exek. zák. resp. bodu 11 § 4 zák. č. 1/1933 Sb. z. a n. o prednostných položkách vymáhajúceho veriteľa.

Čís. 14138.

I. Sanovaná banka, ktorá svojho úradníka — ktorý nebol u n e j v e d ú c i m ú r a d n í k o m alebo prokuristom — pridělila službou inej banke, ktorá s ňou bola síce hospodársky sopätá podľa 4. odst. čl. XXXV zák.

č. 54/1932 Sb. z. a n., avšak preda bola samostatným bankovým podnikom a nie pobočkou onej banky, nemôže dať tomuto úradníkovi výpoveď podľa odst. 3 čl. XXXV zák. č. 54/1932 Sb. z. a n.

(Rozh. zo 6. II. 1935, Rv III 165/34.)

Žalovaná banka dala svojmu zamestnancovi, žalobníkovi, výpoveď s odvolaním sa na 3. odst. čl. XXXV. zák. č. 54/1932 Sb. z. a n. Žalobník napadol účinnosť tejto výpovedi žalobou a domáhal sa zaplatenia prislúchajúcich mu požitkov.

O b a n i ž š i e s ú d y žalobe čiastočne vyhoveľ a žalobníkovi časť žalobou uplatňovanej sumy prisúdily.

N a j v y š š í s ú d na dovoláciu žiadosť žalobníka rozsudok odvolacieho súdu rozviazal a tomuto súdu uložil ďalšie pokračovanie a nové rozhodnutie. D ô v o d y :

Vedoucími úředníky, kteří mohou býti vypovězeni ze služby podle 3. odst. čl. XXXV. zák. č. 54/1932 Sb. z. a n., jsou podle vymezení tohoto pojmu čl. XXXIV. odst. 3 zaměstnanci peněžních ústavů, kterým bylo svěřeno vedení toho ústavu, s nímž jsou ve služebním poměru nebo vedení j e h o pobočního závodu anebo některého samostatného oddělení (u akciové banky, oddělení zřízeného podle jejího jednacího řádu).

O žalované bance bylo již v rozhodnutí nejvyššího soudu z 19. prosince 1934 č. Rv III 788/33-3 zjištěno, že je bankou sanovanou podle 1. odst. čl. XXXV. cit. zák., protože obdržela podporu 10,000.000 Kč ze Zvláštního fondu označeného v 1. odst. čl. XXXV. cit. zák. V tomto sporu zde souzeném je dále zjištěno, že žalobce byl s n í ve služebním poměru, j í byl do služby vzat, ale svou služební činností přikázán filiálce B. banky. Tato banka, byť i byla, jak zjištěno, hospodářsky spjata se žalovanou bankou způsobem, označeným ve 4. odst. čl. XXXV. cit. zák., je přece s a m o s t a t n ý m bankovním podnikem a proto služba konaná u n í, zejména vedení filiálky této banky — v H. — není vedením pobočního z á v o d u b a n k y ž a l o v a n é. Proto žalobce, který poslední čas svého služebního poměru u žalované banky byl skutečně zaměstnán vedením pobočky B. banky, nebyl vedoucím úředníkem banky žalované podle určení 3. odst. čl. XXXV. cit. zák. a nemohl býti po právu podle tohoto zákonného ustanovení žalovanou bankou ze služby vypovězen. Pakli se tak skutečně stalo, je tato výpověď po právu bezúčinnou.

Důsledek bezúčinnosti dané výpovědi je, že neměla vlivu na služební poměr žalobcův se žalovanou bankou, žalobci náleží služební plat tak, jakoby služební poměr vůbec nebyl přerušen, a musí mu proto býti přiznán v míře žalobou žádané potud, pokud žalobní nárok je služební úpravou odůvodněn.

Přes to, že žalobce je takto základem své žaloby v právu, nelze přece již rozhodnouti o výši jeho žalobních nároků, protože odvolací soud zabýval se jen těmi položkami žalobního nároku, které jsou obsaženy v rozsudku první stolice, žalobní nárok však, jak byl konečně zvýšen a vypočten, svou měrou převyšuje položky i úhrn, kterým se zabýval odvolací soud, a proto bylo napadený rozsudek rozvázati s úpravou shora uvedenou.